

TUNTOSARVI

Suomen Kuurosokeat ry · helmikuu 2/1988

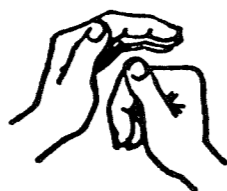

Sotilaspoika
Albert Edelfeltin piirros

TUNTOSARVI

Suomen Kuurosokeat ry
helmikuu N:o 2/1988

Lehti ilmestyy 11 kertaa vuodessa
isokirjoituksella ja pistekirjoituksel-
la.

14. vuosikerta

JULKAISIJA

Suomen Kuurosokeat ry
Mäkelänkatu 50
00510 Helsinki

Puhelin: 90-77041 (vaihde)
Tekstipuhelin: 90-7704 355

Pankki: KOP Keski-Töölö, Helsinki
101210-168221

PÄÄTOIMITTAJA

Heli Reinikainen

TOIMITUS, TILAUKSET JA OSOITTEENMUUTOKSET

Suomen Kuurosokeat ry
Mäkelänkatu 50
00510 Helsinki
Puhelin: 90-7704 213

TILAUSHINTA

Kuurosokeille lehti on maksuton.
Muut: 110 mk 12 kk

PAINOPAikka

Vammalan Kirjapaino Oy
38200 Vammala

SISÄLLYS

Puheenjohtajan palsta	3
Matkailu: Kiina, osa 2	4
Kulttuuri: Suomen taide	6
Lukijan kynästä	7
Kirkon ikkunasta	10
Satusivu	12
Syke	13
NAK:n palsta	14
Runoja	15
Takakansi: Edelfeltin piirustus	

LUKIJAN KIRJOITUKSET

Lähetä kirjoituksesi mukana tiedot:

1. koko nimesi (etunimet ja sukunimi)
2. syntymäaika
3. sosiaaliturvatunnus
4. tarkka osoite
5. pankkiyhteys

Postituspäivät:

- 15. 2.
- 15. 3.
- 15. 4.
- 16. 5.
- 15. 6.
- 15. 8.
- 15. 9.
- 14. 10.
- 15. 11.
- 15. 12.

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Tiedotus

Jos ei ymmärrä saamaansa tietoa,
on vaikeaa ja mahdotonta
osallistua mihinkään.

Tiedon vastaanotto-kyky riippuu
monesta asiasta. Vamman laatu,
sen syntymisajankohta, ikä jne.
vaikuttavat.

Uutislehti

Tuntosarvi-lehti uudistuu, koska
tarpeet kasvavat. Pitkään on
tiedetty, että lehti on monille ainoa
tiedonsaantikanava.

Uutiset pitäisi saada nopeasti,
kuten muutkin ihmiset saavat:
päivittäin. Siihen emme vielä pysty.
Uutislehden tarkoitus on antaa
uutisia nopeasti.

Selkokieli

Suomessa toimii selkokieli-
työryhmä. Sen tarkoitus on
muokata kieliasua, sanoja ja
lauseita helpoiksi ymmärtää.
Selkokieli-työryhmä on tehnyt
mietinnön. Suomessa tarvitaan

selkokielinen sanomalehti.
Toivotaan, että se tulee pian. Myös
kuurosokeat voivat saada siitä
tietoa.

Tuntosarvi

Tuntosarvi-lehdessä kerromme
muista yhdistyksen asioista.
Kuurosokeat voivat kirjoitella
edelleen. Yritetään saada paljon
lukemista siihen. Lehti ilmestyy
vain kerran kuukaudessa.
Kokeilemme erilaisia
mahdollisuuksia. Heli toivoo
kovasti, että ilmoitatte hänelle,
mitä ajattelette lehdestä.
Nimiasia on vaikea... katsotaan,
mitä johtokunta päättää.
... tuosta vanhasta nimestä on
haikea ja vaikea luopua.
... odotetaan vielä.

Pirkko Virtanen

KIINA — KELTAINEN MAA

Osa 2

Melkein 800 vuotta sitten alkoivat Kiinan keisarit rakentaa Kiinan muuria. Muurin tarkoitus oli suojella maata vihollisilta. Muuria kertyi 50 000 km.

Työ kesti kauan ja se jatkui yötä päivää. Rakentajat kantoivat raskaita kuormia. Ruokaa oli vähän ja vaatteet kuluivat nopeasti rikki. Vähitellen muuri valmistui. Aasukkaat alkoivat tutkia sitä. Jos se oli hyvässä kunnossa, voitiin keisariin luottaa. Jos muuria hoidettiin huonosti, oli jotakin vialla.

Aasukkaat

Kaikki kiinalaiset kuuluvat keltaiseen rotuun. Suurin osa asukkaista on Han -kansaa. He puhuvat kiinaa. Maassa asuu paljon myös muita kansoja.

Jokaisella on oma kielensä ja kulttuurinsa. Mutta heidän olonsa kehittyvät hitaasti. Heidän on vaikea saada omaa edustajaa keskusvallan päätöksentekoon. Syynä on kiinalaisten rakkaus omiin tapoihinsa.

Vähemmistökansoja on n. 6 %.

KIINAN NÄHTÄVYYKSIÄ

Pääkaupunki

Peking on Kiinan pääkaupunki. Siellä on asukkaita melkein 9 miljoonaa. Se on kaksi kertaa enemmän kuin Suomen väkiluku.

Kaupungissa on runsaasti nähtävää. Voi vaikka vaeltaa Kielletyn kaupungin suunnattoman suurissa saleissa ja pihoissa. Kielletty kaupunki oli keisarin koti.

Keisarin kesäpalatsi ja Taivaan temppeli ovat myös satumaisia paikkoja.

Silkki-kangasta matkamunistoksi

Maanpäällinen paratiisi löytyy Hangzhousta. Se on kaunis, puutarhojen ja puistojen kaupunki. Buddhalaisia muistomerkkejä on paljon.

Silkki on halpaa, kymmenen metriä maksaa yhtä paljon kuin Suomessa yksi metri. Silkkiteollisuus on houkuttanut kaupunkiin paljon kauppiaita. Heistä kuuluisimpia on Marco Polo. Hän kävi Kiinassa jo 1300 -luvulla. Marco Polon matkakertomusta luetaan vieläkin. Ennen sen tarinoita oli vaikea uskoa, paperiraha oli yksi uskomaton juttu.

Kiinan pyhät vuoret

Vuoret ovat kiinalaisille pyhiä. Yksi vuorista löytyy läheltä Taianin kaupunkia. Vuori on yli 1500 metriä korkea. Sen laelle voi kävellä kivettyä tietä pitkin. Tie on jyrkkä. Kulkija ohittaa matkalla vanhoja portteja ja temppeleitä ja luolia. Siellä täällä on viehättäviä (kauniita) teehuoneita. Huipulla on majatalo, josta voi ihailia Tai Shanin auringonnousua.

Huangshanin vuorella on 72 huippua. Usva käärii ne pehmeään valohämyyn. Rinteillä kasvaa satavuotiaita puita.

Huangshan on vanha taikavuori ja romantiikan alkukoti. Sananlasku sanoo: »Kiinassa on viisi pyhää vuotta. Mutta jos olet nähnyt Huangshanin, voit jättää muut näkemättä.»

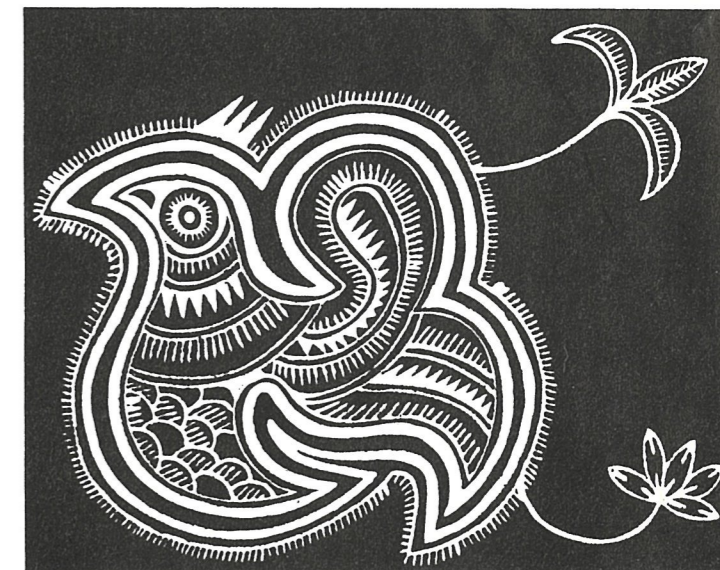
Se sijaitsee Guilinin alueella. Guilin tarkoittaa metsää, jonka puissa on hyvän tuoksuisia kukkia. Kiinalaiset uskovat, että alueella yhdistyvät maailman perusvoimat. Siksi taiteilijat hakevat sieltä innostusta.

BUDDHALAINEN:

Buddhan opin seuraaja Buddha eli noin 2500 vuotta sitten. Buddhalaisuus on yksi maailman uskonnoista.

Lähde: Kiina-lehti vv. 1982—1987

Tyylitelty kuva linnusta.

Kiinalainen piirustus.

KULTTUURI

Suomen taiteen kulta-aika 1890–1907

Kulta-aikana Suomen taide löysi kansallisen tyylin. Isänmaallisuus oli ajan henki. Ei ihme, elettiin venäläisten sortokautta ja kansalla oli vaikeaa.

Sortokauden tunnelmat näkyivät taiteessa. Metsä-maisemat olivat voimakkaita ja täynnä uhmaa (vastustamista).

Kirjojen ja niiden kuvien avulla isänmaallista mielialaa lisättiin. Albert Edelfelt oli mukana tässä työssä.

Albert Edelfelt

Taidemaalari Albert Edelfelt eli vuosina 1854–1905. Hän halusi todistaa suomalaisen sivistyksen (kulttuurin) voiman. Jo sen takia suomalaisilla oli oikeus itsenäiseen olemassaoloon.

Porilaisten marssi

Porilaisten marssi on Edelfeltin isänmaallisen taiteen alkutahti. Siitä tehtiin painokuvia, jotka levisivät yli koko maan. Taulun pohjana on Runebergin runo.

Kansan kuvausta

Edelfelt kuvasi kansaa monessa taulussaan. Viimeisin suuri kansankuvaus kertoo saariston elämästä. Kalastajan perhe on matkalla merelle verkkoja laskemaan: mies, vaimo ja tytär. Katseet ovat tiukasti eteenpäin. Aivot, purjeet ja mastot ovat olkapäällä. Takana näkyy hiukan aaltoilevaa vettä ja taivaan rantaa. Kalliot loistelevat aamun auringossa.

Taulun ihmiset tekevät uskollisesti ja vaatimattomasti omat tehtävänsä. He ovat sankareita, sitkeitä ja vahvoja.

Vänrikki Stoolin tarinat

Vänrikki Stoolin tarinat on Suomen kansallisrunoilijan J.L. Runebergin runoteos. Runot puhuvat Suomen sodasta ja sen sankareista. Edelfelt maalasi kirjaan kuvat. Kuvista tuli koko kansan vastalause vääryyttä vastaan. Kuvia rakastettiin. Vaikeina aikoina ne antoivat rohkeutta ja luottamusta ihmisille.

Albert Edelfelt kuoli vuonna 1905. Hautauspäivä oli kansallinen surujuhla. Taiteilijatoverit saattoivat ystäväänsä Porilaisten marssin soidessa.

Lähdeteokset: Suomen taide, Kulta-aika WSOY, Porvoo 1984
Hintze: Albert Edelfelt, WSOY 1953

Kulttuuripalstan kuvan on maalannut kuurosokea Rauli Jalo.

LUKIJAN KYNÄSTÄ

Muistelmia patikkaretkeltä

Lapsuuteni mielikuvat muodostuivat usein mainoksista ja esitteistä. Kuva itäisistä maista syntyi OKA -kahvin mainoksesta. Se esitti kellertävän ruskeaa erämaata. Maan ja taivaan rajalla piirtyi kameli-karavaanin silhuetti (ääriviivat ja hahmot ovat mustia).

Lapin kuvan synnytti esite. Siinä oli taustalla tunturi, jonka takana leimusivat kirjavat, kirkaat revontulet. Etualalla olivat varjomainen kota ja poro. Poro veti pulkassa istuvaa lappalaista.

Eläimen komeat sarvet piirtyivät revontulia vasten. Mielikuvitusta kiihottivat lisää Lapin-tarinat. Ne saivat keksimään sadunomaisia utukuvia. Kuvat ovat vieläkin niin hyvin muistissa, että mieli yhä pakenee niihin, kun maailma käy liian todelliseksi.

Vaelsimme pilvien keskellä

Kuurosokeiden patikkaretkeen osallistui sekalainen seurakunta. Oli kaiken ikäisiä, miehiä ja naisia. Alkutaival oli helppoa ja kaunista ruskan värjäämää metsä-maastoa. Aurinko paistoi.

Seuraavana aamuna ilmassa oli sadetta. Reittikin oli vaikeampi. Tunturien laella vaelsimme pilvien keskellä. Saavuimme yöpymispaikkaan läpimärkinä, mutta saunassa käynti piristi.

Viimeinen patikkapäivä oli melko sateeton. Pysähdyimme poromiesten majalle syömään eväitten loppuja. Pallashotellissa odotti sauna, ruokailu ja illanvietto.

Ravintolan ikkunasta näkyi tunteita. Katselin niitä, kunnes ne katosivat lisääntyvään hämääseen.

Siinä katsellessa ajatus siirtyi edellisiin päiviin. Ympärillä oleva hälinä: puheensorina ja orkesterin soitto muuttuivat toisarvoisiksi, etäisiksi. Pekka taisi jo hermostua, kun en puhunut mitään, vaikka hän yritti pitää keskustelua yllä.

Siellä huolehti myös toisista

Menneistä tapahtumista en aluksi muistanut muuta kuin epämurkavaa oloa. Sitten alkoi löytyä myös miellyttäviä tuntemuksia, yhteenkuuluvuuden tunnetta siellä patikoidessa, siellä oli kantanut huolta myös toisista.

jatkuu seuraavalla sivulla

Onnistuimme näkemään poroja sumun seassa. Mielikuvitus samaisti maiseman lapsuuden värikkääseen revontuli-kuvaan. Olo tuntui ihmeen onnelliselta, lapselliselta, mielessä oli outoa, taianomaista tenhoa.

Välillä nämä aatokset katkesivat, kun joku kyseli: »väsyttääkö, haluatko kahvia ym.»

Suuntaviivoja tuleville retkille

Käsitykseni mukaan ryhmässämme oli eri ikäisiä ja erilaisen liikkumiskyvyn omaavia siksi, että saataisiin suuntaviivoja tulevien retkien valintaperusteisiin.

Oppaiden ja opastettavien lukumäärä

Yksi tärkeä tekijä on oppaiden ja opastettavien lukumäärien suhde. Molempia pitäisi olla yhtä paljon.

Tai sitten 4 opasta ja 6 kuurosokeaa. Ryhmän koko saisi olla 8–10 ihmistä. Silloin kaikki tapahtuisi sujuvammin. Varsinkin aamut tahtoivat venyä, kun keittovälineet olivat pienehköt.

Huonolla säällä majoitus oli hankalaa. Vaatteita roikkui orsilla kuivumassa. Oli hämärää. Kun oli paljon väkeä, tuntuivat kaikki olevan toistensa tiellä.

Oppaiden olisi helpompaa pitää koossa pienempää joukkoa.

Samankaltainen liikkumiskyky

Toinen tärkeä tekijä on liikkumiskyky. Siihen vaikuttavat näkökyky, häikäisy, hämäräsokeus, näkökenttien kapeus ym. Jos joukossa olisi lähes samankaltaisia ihmisiä, voisi patikoinnin mielekkyyttä lisätä.

Liikkumiskyvyn mukaan voisi kontrolloida koko matkan pituutta, päivätaipaleiden pituutta sekä kokonaisajan pituutta. Esim. melko hyvin yksinkin liikkuvat ihmiset taivaltavat pitempiä matkoja ja väsyvät vähemmän kuin ne, jotka turvautuvat enemmän oppaaseen.

Aina se ei kyllä pidä paikkaansa. Olavi on sokea ja ikäihminen. Hänellä on varmaan variksenpojan luonto: hän luotti oppaisiinsa eikä ottanut maanrakoon painavaa murhetta mahdollisesta vahingosta. Lisäksi hänellä oli taito jaloissaan ja hyvä kunto.

Näyttää siltä, että tavallista hitaampi kulkeminen väsyttää yhtä paljon kuin juokseminen.

Ihminen kuvittelee kaikenlaista

Jos mukana pysyminen on vaikeaa, kokee itsensä kiviriipaksi, matkan hidastajaksi. Niinpä kun toiset lepäävät, hidas jatkaa matkaa, että päästäisiin nopeammin perille. Lepääminen voi jäädä hitaalla kulkijalla vähäiseksi.

jatkuu seuraavalla sivulla

Oppaillekin lepotaukoja

Oppailla on suuri vastuu taipaleen aikana. Heidän on tarkkailtava omia askeliaan ja opastettavan askelia. Ehkä mielessä pyörivät pelot mahdollisista vahingoista. Nekin rasittavat.

Olisi suotavaa, että jokainen opas olisi välillä vapaavuorossa. Veli Heikkikin näytti nilkuttavan toista takajalkaansa.

Samanikäiset yhteen

Samanikäiset voisivat tehdä jotakin tavallisuudesta poikkeavaa, jos mieleen juolahtaa. Mieliteot kun ovat samantapaisia.

Tapa kommunikoida

Kommunikointitapa vaikuttaa matkan kulkuun. Itse vaihdoin ruokavihjeitä Ilonan kanssa, juttelin Marjatan kanssa niitä näitä sekä tutustuin Pekkaan taivalluksen aikana.

Viittomakielen käyttäjille on varattava enemmän aikaa.

Kulkunopeus ja tauot

Taivaltamisen nopeus olisi mukava, kun kuljettaisiin nopeasti ja taukoja olisi usein. Liikkuessa kaikki huomio kohdistuu jalansijojensa katsomiseen. Taukojen aikana voisi ihaila maisemia ja tarkastella ympäristöään.

Valintaperusteena voisi olla sekin, haluaako henkilö voittaa itsensä vai haluaako hän katsella ja kuunnella Lappia.

Ajattelin, että lapsuuden mielikuva Lapista liukeni sateisiin, polkeutui mutaan, vyöryi rinteitä pitkin kuruihin. Mutta ei...

Lappalainen ajaa porollaan värikkäiden revontulten alla. Lapin noita takoo taikarumpuaan loitsujensa tueksi. Seidat tanssivat tunturissa. Etiäinen kolistelee porstuassa merkinä pian saapuvasta vieraasta. Pohjan akka harvahammas päästää pohjan puhurit (kova tuuli) vapaaksi. Korvatunturilla Joulupukki tonttuineen valmistaa kiihreellä lahjoja kilteille lapsille. Joulumuori keittää riisipuuroa, jota hän tarjoaa työmiehilleen rusinasopan kera...

Hilkalle kiitos matkan järjestelyistä ja osanottajille mukavasta seurasta.

Iloista talven jatkoa kaikille Markku Turunen

**Lämpimät kiitokset
Teille kaikille,
jotka muistitte minua
merkkipäivänäni.**

**Toivotan kaikille lukijoille
onnea ja menestystä
alkaneelle vuodelle.**

Senni Kantelinen

KIRKON IKKUNASTA

Ari Suutarla

Olen tehnyt sopimuksen päätoimittaja Heli Reinikaisen kanssa. Saan kirjoittaa tähän lehteen uskonnollisista asioista. Sen takia laitoin otsikoksi »Kirkon ikkunasta».

Sinä — arvoisa lukija — olet ihminen niin kuin minäkin. Sinulla on oma keho eli ruumis, jossa asuu henki. Sinun ruumiisi ja henkesi yhdessä tekevät sinusta elävän persoonan. Mutta myös minä olen persoona. — Kerron vähän itsestäni Sinulle.

Olen 45-vuotias suomalainen mies. Koulutukseltani olen pappi. Teen työtä Suomen kirkon palveluksessa. Hieno virkanimikkeeni on: kirkon näkövammaistyön sihteeri. Kansa kutsuu minua sokeiden papiksi, ja se on aivan oikein. Näkövammaisten pappi ja sielunhoitaja tahdon olla.

— Olen Kirkkoposti -lehden toimittaja. Kirkkoposti tulee monelle kuurosokealle joko pisteillä tai äänilehtenä.

Työssäni olen tavannut monia kuurosokeita. Tunnen, että monen kanssa olemme ystäviä. Yhteyttä pidetään yllä kirjeenvaihdolla.

Työpaikkani on kirkon keskusvirastossa kirkkohallituksessa Helsingissä.

Osasto, jolla työskentelen, on nimeltään Kirkon diakoniatyön keskus.

— Näkövammaistyö luetaan jollakin tavalla kuuluvaksi diakoniaan.

— Työkseni järjestelen näkövammaisille ja heidän perheilleen kirkkopyhiä, kursseja ja leirejä ympäri maata. Käyn myös opettamassa diakonia-työntekijöitä ja pappeja, jotta he osaisivat kohdata näkövammaisia asiallisesti.

Kun olin kymmenen vuoden ikäinen, menetin onnettomuudessa näköni. Kuljen opaskoira Cecilian kanssa. Onneksi kuulen vielä hyvin. Mielessäni olen pelännyt kuulon heikkenemistä. Minulla on äidin puolelta suvussa vaikeata huonokuuloisuutta. Pelkään huonoa kuulemistä, koska se tekisi liikkumisen kaupungilla ja vieraassa ympäristössä vaikeaksi.

— Sen verran muutoksia kuulemisessa on jo tapahtunut, että korvani kuulevat eri tavalla. Ne ovat ikäänkuin eri paria. Tämä tekee joskus hankalaksi tietää mistä suunnasta äänet tulevat.

Joka tapauksessa olen elävä ihminen ja persoona. Voin käyttää omaksi ilokseni ruumiini ja henkeni kykyjä. Niillä voin auttaa itseäni ja myös muita ihmisiä. Terveillä sormillani teen kirjoituskoneella tätä tekstiä. Aivot ovat ajatelleet, mitä kirjoitan. Terveillä jaloillani kävelen koiran opastuksella kotiin, kun työaika päättyy. — Vaikka olen näön menetyksen mukana kadottanut tärkeän näkemisen kyvyn, en ole menettänyt kaikkea. Paljon on jäljellä, ja sitä voin käyttää.

Minä olen myös perheen isä. Lapsia on peräti viisi. Kolme heistä on ensimmäisestä avioliitosta. — Vaimoni nimi on Maarit, ja hänen kanssaan meillä on kaksi pientä lasta. Nyt tunnen eläväni onnellisessa kodissa. Olen siitä iloinen ja ylpeä. Tunnen itseni oikein ihmiseksi, kun ei tarvitse riidellä vaimon kanssa.

Ihmeellistä oli, ettei pappi osannut elää sovussa vaimon kanssa. Kävi oikein kunnialle, kun piti erota. Se oli kova ja raskas tapahtuma.

KIRJOITTA

YHDESSÄ

Työssäni vihin ihmisiä aika usein avioliittoon. Nykyisin pidän puhuttelun oman kodin perustajille. Tuntuu, että koti perustetaan usein liian kevein perustein ja »suuren rakkauden» huumassa. Sitten tehdään lapsia. Aikuiset eivät ole opetelleet elämään toistensa kanssa. Kun vaikeudet tulevat, otetaan ero ja kaikkien on paha olla.

Minä toivon, että minulla ja sinulla olisi hyvä olla. Siksi kirjoitan Tuntosarveen.

— Kirjoita sinä minulle, ja kysy asioita, jotka sinua kiinnostavat. Kysymyksesi julkaistaan ilman sinun nimeäsi, ja yritän vastata parhaan ymmärrykseni mukaan. Moni muu voi painiskella samojen kysymysten kanssa kuin sinä ja saa samalla vastauksen.

— Voit lähettää ajatuksesi tai kysymyksesi lehden toimitukseen tai minun osoitteellani: Ari Suutarla, PL 185, 00161 Helsinki. — Hyvää tätä vuotta sinulle toivottaa »kirkon ikkunasta»

Ari Suutarla, pastori

KIRJOITA ARILLE

Tunteellinen siili

Oi, sanoi siili,
olen surullinen siili,
niin yksinäinen jotta.

Ja se on aivan totta:
Se yksinensä eli
ja piikein piikitteli,
ja piikkikuoren alla
sitten itkeskeli.

Oi, sanoi siili,
olen tunteellinen siili,
olen hyvä, kiltti, hellä.
Ja kenelläpä, kellä
on vastaansanomista?

Se vain on surullista,
että piikkikuoren alla
siilin hellyys piili.

Tänään

Tänään on juuri oikea aika
muurahaisen lentää kuuhun
ja tehdä siellä semmoinen taika
että namusia sataa suuhun.

Kirsi Kunnas:
Tiitiäisen Satupuu, WSOY

Hei, ensi kertaan Susu

»Kiitos, Suomi, lumesta»

17-vuotias Glenn Medeiros kävi Suomessa. Matka oli täynnä yllätyksiä. Glenn ei ollut koskaan aikaisemmin nähnyt oikeaa lunta. »En ymmärrä, miten selviätte talvesta», Glenn sanoi.

Glenn on syntynyt Hawaijilla, pienellä 2000 asukkaan saarella. Suomalaisten mielikuva Hawaijista perustuu tv-sarjoihin. Ja se kuva on merensininen ja palmunvihreä. »Hawaiji on kaunein näkemäni paikka. Siellä on lämmin ilmasto, kauniit vuoret ja lämmin, sininen meri», sanoo Glenn.

Glenn on aina pitänyt musiikista. Kesällä 1986 hän osallistui kilpailuun, ja voitti. Laulun nimi oli »Nothing's Gonna Change My Love For You». Suomeksi se on: »Ei mikään voi muuttaa rakkauttani sinuun». Laulusta tuli suosittu myös Amerikassa ja Pohjoismaissa.

Glenn käy vielä koulua. Harrastuksena hänellä on työskentely vammaisten lasten kanssa.

»Koulussamme on tilat myös vaikeasti vammaisille. Haluaisin jollakin tavalla auttaa heitä. Siksi otin kurssin, jossa paneudutaan vammaisten ongelmiin. Teen työtä myös kehitysvammaisten kanssa. He tajuavat paljon enemmän juttuja kuin yleensä luullaan. Monet ongelmanuoret ovat hyviä ystäviäni.»

Uutisia Lontoosta

Mikä täällä on muotia? Täällä koristaudutaan erilaiseen Neuvostoliitto-tavaraan. Varsinkin erilaiset rintamerkit menevät kaupaksi. Eräs myyjä itki ja rukoili ja tarjosi 40 markkaa omasta Venäjän-tuliaisestani. En myynyt. Tyttöjen muoti on käsittämätöntä. Heillä on teevadin kokoiset korvarenkaat. Kouluttavatkohan tytöt kotihiiriä hyppimään niiden lävitse?

Mitä kansa todella odottaa? Tietysti ACIDC:n esiintymistä ja Michael Jacksonia. Jackson tulee Lontooseen heinäkuussa.

Lähde: Suosikki 1/1988

NAK:N PALSTA

Toimittanut: Tuula Hartikainen

Hei vain kaikki lukijat

Tervehdys täältä Näkövammaisten ammattikoululta (NAK). Heli (lehtemme toimittaja) on esittänyt kuurosokeiden opettajalle Alli Leppälälle, että NAK saisi oman palstan lehteen.

Alli kertoi minulle. Lupauduin toimittamaan, mikäli toisetkin innostuisivat kirjoittamaan.

Meitä kuurosokeita on tällä hetkellä opiskelemassa 11. Koko koulun oppilasmäärä on 160—170.

Näin aluksi tekee mieli kertoa opinahjostamme. Kallion kaupunginosasta (Helsinki) tänne Espoon Leppävaaraan Sokeain ammattikoulu muutti vuonna 1972.

Vasemmalla on hieroja Oiva Maksimainen ja oikealla on kuurosokeiden opettaja Alli Leppälä.

Samalla nimi vaihtui Näkövammaisten ammattikouluksi. Omistus Sokeain Ystävät ry:ltä siirtyi suoraan valtiolle. Olemme AKH:n (Ammattikasvatushallitus) valvonnan alainen koulu.

Koulu on käynyt läpi vanhan osan saneerauksen nykyajan vaatimusten mukaisiksi. Päärakennus vihittiin käyttöön viime syksynä (1987).

Uusia suunnitelmia on vireillä. Työverstaalla alkaa lähiaikoina saneeraus ja uuden lisäosan rakentaminen. Uutuutena tulee puutyötilat. Kovasti kaivattu solutyypinen opiskelija-asuntola valmistunee 1990-luvun alkupuolella koulun läheisyyteen.

Henkilöt vasemmalta oikealle: Valmentajalinjan opiskelija Eila Karvonen, opettaja Alli Leppälä ja rehtori Jaana Aro.

Värit loistavat kuvassa

Maalaan pyöreän ympyrän.
Maalaan vihreän neliön.
Piirrän sinisen viivan.
Teen kultaisen täplän.

Teen kuvan käsilläni.
Se on minun kuvani.
Minun värini
loistavat kuvassa.

Kirjoittanut: Benkt-Erik Hedin,
»Dikter tillsammans», 1987
Suomennos: Heli Reinikainen

Färgerna lyser på bilden

Jag målar en röd cirkel.
Jag målar en grön fyrkant.
Jag drar ett blått streck.
Jag gör en gul fläck.

Jag gör en bild,
med mina händer.
Det är min bild.
Det är mina färger som lyser.